

Man har saa sagt, at der var Fare for, at Amerika kunde tage Øerne. Jeg har nu ikke saadanne Tanker om Amerika. Naar der tales om, at de store Stater ligesom ville drage de smaa med sig, saa ønsker jeg ikke, at denne Teori bliver slaaet fast. Det er dygtige danske Mænd, der fra første Tid have erhvervet disse Øer, og jeg vil nødig, at vi nu skulle give Afkald paa dem, uden at Befolkningen bliver spurgt. Vilde Folket have givet sin Tilslutning, havde det været en anden Sag, men netop nu kan jeg ikke forstaa, at det er nødvendigt at gøre det. Skulde Øerne blive tagne fra os, uden at vi fik Penge for dem, var det slemst for os, men værst for de Folk, der gjorde det, men det kan ikke forandre en eneste Smule af min Opfattelse. At det skulde føre os ind i en Konflikt og skade os i vor Eksistens, synes jeg er en aldeles uberettiget Frygt. Det kan dog ikke være en Fare, man behøver at frygte for, at man beholder sine lovlige Besiddelser; den Tanke kan jeg ikke forstaa, det er en aldeles utidig Frygt at nære, en Frygt, som er ubegrundet, og jeg synes ikke, at man kan være den bekendt. Der er ogsaa Maade med, hvor frygtagtig man skal være. Jeg har hørt et Ord om, at de Folk, som døde af Skræk, fortjente at blive begravede i Rendestenen, og der er noget om, at vi her i Danmark ere lige ved at dø af Skræk, og det er der ikke nogen Grund til.

Jeg vil derfor meget indtrængende opfordre Danmarks Folketing til ikke at stemme for denne Overdragelse paa disse Betingelser. Jeg vil gerne udtale denne Opfordring saa stærkt, jeg kan, og jeg vil haabe, at det ogsaa nu maa siges, at have vi hidtil ikke fra privat Side gjort, hvad der kunde gøres, saa er der nu i den 11te Time en ubenægtelig Tilbøjelighed til virkelig nu at faa gjort noget. Naar alt bliver lagt sammen, saa synes jeg, at Fornøjelsen og Glæden er større ved at beholde Øerne, mens dette, at vi skulle erkende, at det nu er en Nødvendighed, i mine Øjne er en Ydmygelse. Og naar den ærede Ordfører sagde, at Beboerne derovre vilde gaa en lys og skøn Fremtid i Møde, har han ikke nogen Grunde til at støtte sit Haab til. Maaske nogle ganske enkelte Folk af de mest velhavende derovre kunne have Fordel deraf, men med Hensyn til hele den øvrige Del af Beboerne, kan der ikke anføres nogen Grund til, at deres Udsigter skulde blive lysere og skønnere — tværtimod snarere.

Maa jeg, før jeg slutter, endnu kun

sige et, nemlig det, at min ærede Medforlagsstiller, det ærede Medlem for Valby (Oscar Hansen) ved Sygdom er forhindret fra at være til Stede i Dag. Jeg har personlig talt med ham, og han har ønsket saa stærkt som muligt at tale imod denne Overdragelse netop paa de Betingelser, der ere opstillede, men han er, som sagt, ved Sygdom forhindret fra at være til Stede. Jeg har derfor Lyst til at sige, at han med den historiske Kundskab, han sidder inde med, og med al sin Kærlighed til Land og Folk, vilde have talt imod dette Forslag med al den Varme, han kunde. Jeg vil altsaa ønske og haabe, at vi endnu kunne bevare disse Besiddelser, som jeg mener ville blive til Gavn for Danmarks Handel og for den danske Nation. Jeg beklager, at Folketinget har opgivet Ævret og sagt, at vi ere fallit, og at vi ikke kunne bevare disse Øer for Danmark. Jeg vil ønske, at det alligevel, trods alt, kunde ske til Held og Lykke for Danmark, at vi kunde bevare dem til Gavn for kommende Slægter. Jeg tror ikke, man altid skal se paa, hvad der lige i Øjeblikket vil være det heldigste, jeg tror, vi maa se stort paa det og tænke paa: Hvad ville kommende Slægter sige om den Gerning? Historien vil ikke give os Ret i, at det var en klog Gerning, det danske Folketing gjorde.

Udenrigsministeren (Deuntzer): Dette Forslag til Beslutning har jo været til Behandling i et Udvalg af Tingets samtlige Medlemmer og har været underkastet saa mange og saa grundige Drøftelser, at jeg ikke havde troet det nødvendigt i et offentligt Møde at bringe det frem til Forhandling paa ny og at gennemgaa samtlige de Grunde, der kunne tale for Forslaget, og jeg skal ogsaa, uagtet jeg paa en vis Maade kunde føle mig fristet dertil, efter hvad der er sagt i Salen, modstaa Fristelsen til at gaa nærmere ind paa de enkelte Spørgsmaal. Men jeg maa dog tillade mig at fremhæve, at det er ikke noget nyt Forslag, ikke nogen ny Begivenhed, som foreligger, men en Fortsættelse af Bestræbelser, der kom op allerede i 1867, men den Gang strandede paa Amerikas Uvillie, og som siden den Tid gentagne Gange have været fremme. Fra Amerikas Side er der gentagne Gange blevet rettet Forespørgsler og fremsat Ønsker om at komme i Besiddelse af disse Øer, og efter at det gentagne Gange var sket, er der endelig fremkommet et skriftligt Forslag for omtrent to Aar siden. Dette Forslag — det finder jeg Anledning til at fremhæve — er for